

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Συμφώνως πρὸς τὰς εὐαγγελικὰς διηγήσεις, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη» (Πράξ. 8,33) διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Ἀπὸ τοῦ Πραιτωρίου διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ μαρτυρίου ὠδηγήθη «εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ὃ ἐστὶν Κρανίου τόπος λεγόμενος» (Ματθ. 27,33), «ἔξω τῆς πύλης» (Ἑβρ. 13,12) καὶ ἐκεῖ ἐσταυρώθη, ἐκεῖ ἐτάφη εἰς καινὸν μνημεῖον, (Ματθ. 27,60), ἔξ οὗ τριήμερος ἀνέστη.

Ὁ τόπος οὗτος τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ταφῆς καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρέμενε κατεχωσμένος μέ χῶματα καὶ καλυμμένος μέ εἴδωλα μέχρι καὶ τὸ 326 μ.Χ. Τό ἔτος τοῦτο ἦλθεν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἀπεσταλμένη τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐνημερώσει διὰ τὴν κατάστασιν τῶν προσκυνημάτων ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος ἔν ἔτος προηγουμένως εἰς τὴν Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Ἡ Ἁγία Ἑλένη, ὀδηγούμενη ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῶν Ἱεροσολύμων, ἐνετόπισε τὸν τόπον τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου, εὔρε τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ ἤρχισε τὸ ἔργον τῆς ἀνοικοδομήσεως μεγαλοπρεποῦς ναοῦ ἐπ' αὐτῶν.

Τό θαυμαστὸν τοῦτο ἔργον διήρκεσε μίαν δεκαετίαν, 326-336 μ.Χ. Ἄμα τῇ περατώσει τούτου, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐκάλεσε τοὺς ἐν Τύρῳ τῆς Σιδῶνος συνελθόντας Ἐπισκόπους καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐκ πολλῶν περιοχῶν καὶ ἐτέλεσαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ.

Διαρκούσης τῆς τελετῆς τῶν Ἐγκαινίων, ὁ συρρεύσας λαὸς ἠθέλησε νὰ ἰδῇ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Τοῦτον, λόγῳ τοῦ πλήθους, «ἀνύψωσαν», «ὑψωσαν» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων Μακάριος μετὰ τῆς Ἁγίας Ἑλένης. Ὅτε ὁ λαὸς ἠτένισε τὸν Σταυρὸν, ἀνεφώνησε τὸ «Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.....».

Τὰ ἅπαξ τελεσθέντα τότε γεγονότα ταῦτα διηυθέτησεν ἡ Ἐκκλησία, ἵνα ἐορτάζωνται κατ' ἔτος. Τό μὲν γεγονός τῶν Ἐγκαινίων τὴν 13^{ην} μηνός Σεπτεμβρίου, τὸ δὲ γεγονός τῆς Ὑψώσεως τὴν 14^{ην} Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Τὴν ἐορτὴν ταύτην τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐώρτασε καὶ ἐφέτος συμφώνως πρὸς τὸ Τυπικὸν αὐτῆς ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία.

Ἀφ' ἐσπέρας μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς θ' ὥρας εἰς τὸ Μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐγένετο ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου ἐπίσημος κάθοδος τῶν Ἀγιοταφίτων εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸν Ναὸν, ἐγένετο ἡ προσκύνησις εἰς τὸ προσκύνημα τῆς Ἀποκαθλώσεως καὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐν συνεχείᾳ δὲ ὁ Ἑσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας εἰς τὸ Καθολικόν, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου

Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν Ἱερέων εἰσερχομένων ἐντός τοῦ ἱεροῦ Βήματος καί τῶν Συνοδικῶν προσκυνούντων εἰς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν.

Τήν νύκτα τῆς ἑορτῆς ἐγένετο ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἡ τελετή τῆς Ὑψώσεως καί ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ ἡγουμένου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Παρασκευοφύλακος Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰσιδώρου.

Τήν 7.00' π.μ. τῆς πρωΐας τῆς ἑορτῆς ἐγένετο καί πάλιν ἐπίσημος κάθοδος εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως. Τῶν σημάτων κρουσθέντων καί τοῦ Πατριάρχου καί τῶν Ἀρχιερέων ἐνδυσθέντων, ἔλαβε χώραν κατανυκτική καί μεγαλοπρεπής θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου, συλλειτουργούντων τῶν Ἀρχιερέων τοῦ θρόνου, τοῦ ἐξ Ἑλλάδος παρεπιδημοῦντος Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καί θάσου κ. Προκοπίου, τοῦ ἐκ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σερβίας Ἐπισκόπου Banat Νικάνορος, πολλῶν ἱερομονάχων καί ἱερέων καί συμμετεχόντων ἐν βαθείᾳ κατανύξει πολλῶν προσκυνητῶν, διαφόρων μέν ἐθνικοτήτων, μιᾶς δέ πίστεως καί ὁμολογίας, τῆς Ὁρθοδόξου, ἐνός δέ σώματος, τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θ. Λειτουργίας, ἤρξατο ἡ τελετή τῆς Ὑψώσεως ἀπό τῶν βαθμίδων τοῦ Καθολικοῦ διά λιτανείας πρῶτον, τοῦ Μακαριωτάτου εὐλογοῦντος τήν Ἁγίαν Εἴσοδον.

Ἡ λιτανεΐα ἀπό τοῦ Ὑμφαλοῦ τῆς Γῆς ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Καθολικοῦ ἐξελθοῦσα, διελθοῦσα πρό τοῦ Κουβουκλίου τοῦ Ἁγίου Τάφου, τῆς Ἁγίας Ἀποκαθηλώσεως, πρό τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀδάμ, καί τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου κατήλθεν εἰς τόν τόπον τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἔνθα ἔλαβε χώραν ἡ ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πρός τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, συμφώνως τῷ Τυπικῷ.

Ἀκολούθως ἡ λιτανεΐα ἀνελθοῦσα, διῆλθε πρό τοῦ παρεκκλησίου τοῦ «Διμερίσαντο τά ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς», τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου, τοῦ Ἑπτακαμάρου τοῦ «Μή μου ἄπτου», περιεστράφη τρίς πέριξ τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου καί πάλιν διά τῆς Ἀποκαθηλώσεως, ἀνῆλθε τάς βαθμίδας τοῦ Γολγοθᾶ, ἐπί τῆς Ἁγίας Τραπέζης τοῦ ὁποίου ἐστήθη ὁ μετά τῶν κλάδων βασιλικῶν Τίμιος Σταυρός. Τοῦτον ἔλαβε καί ὕψωσε πρός τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος κατά τήν ἐν τῷ Τυπικῷ τάξιν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Μετά ταῦτα ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Ἀρχιερεῖς προσεκύνησαν τήν κάτωθι τῆς Ἁγίας Τραπέζης βάσιν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τόν ἐπί τῆς Ἁγίας Τραπέζης ὕψωθέντα Σταυρόν τοῦ Κυρίου. Οἱ πιστοί ὡσαύτως προσερχόμενοι προσεκύνησαν καί ἔλαβον τούς βασιλικούς τούς κοσμήσαντας τόν Τίμιον Σταυρόν δι' ἁγιασμόν ψυχῶν καί σωμάτων, ἄρτων, κτημάτων καί οἰκημάτων.

Ἐν τέλει πάντες, ὁ Μακαριώτατος καί ἡ συνοδεία Αὐτοῦ καί οἱ πλεῖστοι τῶν προσκυνητῶν, ἀνῆλθον εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ θρόνου. Εἰς αὐτήν, προσφωνῶν ὁ Μακαριώτατος, εἶπε τά ἑξῆς:

«Ἱερώτατε Μητροπολίτα Φιλίππων Νεαπόλεως καί θάσου κ. Προκόπιε,

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοί Πατέρες καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Μέλη τίμια τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

καί τοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων,

Εὐλαβεῖς Προσκυνηταί,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά τῆς Ἡμῶν Μετριότητος,

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε καί ἐξαιρέτως ἀγαλλιᾶσθε σήμερον ἐν τῇ ἱερᾷ καί μεγάλη πανηγύρει τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐορτῆς ἀρρήκτως συνδεδεμένης μετά τῆς Ἀγίας Γῆς καί τῆς Ἱερᾶς καί Σεπτῆς ἡμῶν Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος,

«Ἐμοί δέ», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται, κἀγὼ τῷ κόσμῳ (Γαλ. 6,14)». Μέ ἄλλα λόγια: Μή γένοιτό ποτε ἐγὼ νά καυχηθῶ διά τίποτε ἄλλο παρά διά τό ὅτι δι' ἐμέ ἔλαβε δούλου μορφήν καί ἐσταυρώθη διά τήν σωτηρίαν μου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μόνον καύχημά μου εἶναι τοῦ Κυρίου ὁ σταυρικός θάνατος, διά τῆς πίστεως δέ εἰς τόν θάνατον αὐτόν ἔχει νεκρωθῆ καί ἔχει χάσει τήν δύναμίν του ὡς πρός ἐμέ ὁ κόσμος. Ἀλλά καί ἐγὼ ἔχω νεκρωθῆ ὡς πρός τόν κόσμον.

Διά τῶν Παυλείων τούτων λόγων, διατυπώνεται κατά τόν πλέον ἀκριβῆ καί ἐναργέστατον τρόπον ὁ λόγος καί ἡ σημασία τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τόσον διά τήν τοῦ Χριστοῦ Ἁγίαν Ἐκκλησίαν καί τά πιστά μέλη αὐτῆς, ὅσον καί διά τόν κόσμον.

Καί διά μέν τήν Ἐκκλησίαν καί τά πιστά μέλη αὐτῆς ὁ Σταυρός ἀποτελεῖ καύχημα. Διά δέ τόν κόσμον τόν ἀρνούμενον τόν Ἐσταυρωμένον ἀποτελεῖ μωρίαν καί σκάνδαλον. «Ἡμεῖς», λέγει ὁ μέγας Παῦλος, «κηρύττομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, Ἑλλησι δέ μωρίαν», καί προσθέτει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων: «αὐτοῖς δέ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καί Ἑλλησι, Χριστοῦ θεοῦ δύναμιν καί θεοῦ σοφίαν» (Α' Κορ. Α', 23-24).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ δύναμιν καί σοφίαν προβάλλει ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διά τῆς σημερινῆς ἐορτίου καί εὐχαριστιακῆς συνάξεως τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπί αὐτοῦ τούτου τοῦ τόπου τοῦ Γολγοθᾶ, δηλονότι τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ. Τιμᾶται δέ ἰδιαζόντως ὁ Τίμιος Σταυρός, διότι ἐγένετο τό αἷτιον, ἡ ἀφορμή, τῆς τῶν πάντων θεώσεως, πολλῶ δέ μᾶλλον ἡμῶν.

«Ἀγάλλου οὐρανέ», ψάλλει ὁ ὑμνωδός, «καί ἡ γῆ εὐφραινέσθω, ὁ πανάγιος Σταυρός προέρχεται, ἡμᾶς ἀγιάζων ἐν Χάριτι, τοῦτον κατασπαζομένους ὡς πηγῆν ἀγιάσματος καί τῆς πάντων (ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων) θεώσεως».

Τῆς διακονίας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ αἰτίου τῆς τῶν πάντων θεώσεως, ἀξιωθέντες καί Ἡμεῖς, οἱ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ἐλέω θεοῦ ἡγούμενοι, εὐχόμεθα ὅπως ἡ ἀγιαστική χάρις καί δύναμις αὐτοῦ ἐνδυναμώνη, φωτίζη καί προστατεύη πάντας τούς πιστῶς προσκυνούντας Αὐτόν.

Προσέτι δέ εὐχόμεθα ὅπως ἡ νικητήριος δύναμις τοῦ Σταυροῦ, ἡ καταργήσασα τήν ἔχθραν μεταξύ τῶν οὐρανίων καί ἐπιγείων, καταργήσῃ καί τήν ἔχθραν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν διά τῆς ἐπικρατήσεως τῆς συνδιαλλαγῆς καί τῆς εἰρήνης ἐπί τῆς γῆς καί μάλιστα τῆς Ἀγίας Γῆς. Ἀμήν».

Τήν προτεραίαν τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐωρτάσθη καί ἡ

μνήμη τοῦ ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως εἰς τό Καθολικόν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως διά θ. Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος.

Τήν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος προεξῆρξε θ. Λειτουργίας μετά τῆς ἀκολουθίας τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα Ραμάλλας, εἰς τήν ὁποίαν προϊστάμενος εἶναι ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Ἀρχιμανδρίτης Γαλακτίων, ὁ ὁποῖος καί ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον περί τοῦ Σταυροῦ εἰς τούς πληρώσαντας τόν οἶκον τοῦ θεοῦ πιστούς.

Τό ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο περιφορά τοῦ Τιμίου Ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ληφθέντος ἐκ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τήν παρακειμένην τῇ Ραμάλλα πόλιν Μπιρζέτ, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου. Ἡ συμμετοχή τῶν χριστιανῶν ἀνεξαρτήτως δόγματος ἦτο συγκινητική καί ἐνδεικτική τῆς εὐλαβείας αὐτῶν πρὸς τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Κυρίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder